

Sessió 5: Viure la Missa en Família

Resum de la xerrada del Mn Àlex Serra: “Com viure a fons la Missa” del dijous 22 de febrer de 2026

Introducció: La Missa com a sopar i experiència vital

El punt de partida de la xerrada és entendre la Missa no com un ritual fred o repetitiu, sinó com un sopar, el sopar de Jesús amb els seus amics. Els sopars importants —com passa a les famílies o amb els amics íntims— són moments que es recorden tota la vida. Precisament això és l'Eucaristia: un esdeveniment viscut fa dos mil anys que continua present avui.

Per comprendre bé la Missa cal preguntar-se:

- Per què es va fer aquell sopar?
- Qui hi participava?
- Quina relació hi havia entre ells?

Només així es pot entendre la profunditat del que celebrem avui. L'objectiu declarat de la xerrada és clar: ajudar a tenir més ganes d'anar a Missa, entenent el significat profund de cada gest i de cada paraula.

1. Els ritus inicials: la Missa comença abans del que pensem

Un dels primers punts clau és una pregunta provocadora: quan comença realment la Missa? No comença a l'Evangeli ni quan el mossèn arriba a l'altar, sinó quan sonen les campanes. Les campanes no són decoratives: convoquen, criden, preparen el cor.

Els ritus inicials ajuden a situar-nos interiorment:

- El signe de la creu no és un gest automàtic, sinó una proclamació de l'amor més gran: Jesús, que mor perquè els altres tinguin vida. Això es compara amb els pares que es lleven de matinada pels fills: morir a un mateix per amor.
- L'acte penitencial no és una fórmula ràpida, sinó el reconeixement humil que sovint no sabem estimar com cal.
- El Glòria, quan escau, és celebració i festa.
- L'oració col·lecta, just abans de les lectures, recull la pregària de tota la comunitat i mostra clarament el caràcter trinitari de la Missa: Déu Pare, Fill i Esperit Sant actuant junts.

2. La litúrgia de la Paraula: Déu parla avui

La litúrgia de la Paraula no és una lectura simbòlica o antiga, sinó un repàs viu de la història de la salvació. La Paraula de Déu està extraordinàriament ben documentada històricament i, sobretot, té una característica fonamental: és performativa, és a dir, canvia la vida de qui l'escolta amb el cor obert.

L'homilia té un paper essencial: ajudar a comprendre la Paraula, especialment per a aquells que s'apropen a l'Església amb preguntes, dubtes o sense una fe formada. Jesús continua parlant avui, i la seva Paraula:

- entra al cor,
- transforma,
- renova,
- ensenya a estimar.

L'amor, a diferència de l'odi, sempre es renova, sempre és creatiu. Per això la Paraula de Déu no cansa, si s'escolta de debò.

3. La litúrgia eucarística: donar gràcies i oferir la vida

L'Eucaristia significa literalment acció de gràcies. Però només es pot donar gràcies quan s'entén per què. En l'ofertori, el pa i el vi —els elements més senzills de la vida quotidiana— simbolitzen la nostra pròpia vida, amb les alegries, les dificultats, els pecats i els desitjos.

Oferir no és “mirar”, sinó posar-se un mateix a l'altar. Oferir la pròpia petitesa amb humilitat, com Jesús va triar quedar-se en el pa i el vi.

El prefaci és un diàleg viu entre Déu i el poble. Les respostes no són fórmules buides: expressen esperança, gratitud i confiança. Quan s'entén això, la Missa deixa de ser avorrida i es converteix en una experiència plena de sentit.

La consagració: el cor de la fe

El moment central de la Missa és la consagració, on el pa i el vi es converteixen realment en el Cos i la Sang de Crist. Això no es comprèn amb teories, sinó amb fe i humilitat. No és l'organització, ni els grups, ni les estructures el que transforma el cor de les persones: és el Senyor.

A continuació venen les intercessions de la pregaria eucarística on recordem i donem gràcies als qui ens han precedit en el camí de la Fe.

Demanem al Senyor que ens ensenyi a pregar amb el Parenostre, una oració que ella sola donaria per a una altra xerrada.

Rebre Jesús a la comunió és un regal immens. No és un premi per als perfectes, sinó aliment per als qui caminen. Com en qualsevol camí important, cal preparació, conversió i desig sincer.

4. El ritus final: enviats a viure el que hem celebrat

Després d'un petit silenci, l'oració final i la Benedicció: Déu et beneeix, t'estima.

La Missa no acaba quan la gent surt del temple. L' "*Ite, missa est*" vol dir: aneu, sou enviats. Qui ha entès el que ha celebrat surt amb alegria, esperança i desig de comunicar-ho amb la vida: a la família, als fills, a la feina, a les relacions quotidianes.

La Missa pot semblar poc eficaç, com la creu, però és l'acte d'amor més gran. Quan s'entén, dona sentit a la vida i es converteix en una font constant d'esperança i gratitud.

Preguntes

Us convidem a reflexionar sobre les qüestions següents per compartir amb el grup:

1. Com vivim la Missa en família: com un costum o com una trobada real amb Jesús?

Què podríem canviar perquè fos més conscient i compartida?

2. En quin moment de la Missa ens costa més estar presents interiorment, i per què?

Què ens pot ajudar a viure'l amb més profunditat?

3. Com es nota a casa, durant la setmana, que hem participat de l'Eucaristia?

En quins gestos concrets d'amor, perdó o servei es reflecteix?